

Ἑλληνικὴ Ἀνθολογία

ΟΜΗΡΟΣ

1

οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα
τῇδε θ' ὕλη
τηλεθόωσα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
ὥς ἀνδρῶν γενεὴ ἡμὲν φύει, ἡδ' ἀπολήγει.
(Z 146 - 9)

2

δύσετο δ' ἥελιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν·
βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.
νῆες δ' ἐκ Λήμνιοι παρέστασαν, οἶνον ἄγου-
σαι,
πολλαί, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὐνῆος,

ΜΝΗΜΗ

ΥΔΡΙΑ

Γ. ΤΕΡΤΣΕΤΗΣ

Εἶμαι ἕνας κύριοι, ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ὀλί-
γους ὅπου εἰς τὴν ἡμέραν τῆς Ἑλληνικῆς ἀ-
ναγεννήσεως γράφω τὴν γλώσσαν τοῦ λαοῦ
καὶ μὲ τὴν εὐμορφὴν χλαμύδα τῆς ἀπλῆς φρά-
σεως ἐνδύω ἀντικείμενα ἐπιστημονικά.

Θέλω νὰ πεισθῇτε, κύριοι, ὅτι μέλλοντας
νὰ σᾶς λαλήσω περὶ τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος,
περὶ τοῦ τόπου τῆς Ἑλλάδος, ἀγαπῶ τὸν τό-
πον, καὶ ἡ ἀγάπη εἶναι μία σοφία, καὶ ἡ σο-
φία αὕτη ἴσως μὲ ἐμπνεύσει ὥστε νὰ μὴν ἀ-
σχημήσω λαλῶντας τὸ χαριτωμένο ἀντικεί-
μενο.

Ὅταν, κύριοι ἀκροαταί, ἄνδρες σύγχρονοί
μας πεπαιδευμένοι γράφουν μὲ τὴν ἀρχαίαν
διάλεκτον ἢ βασανίζονται νὰ σύρουν τὴν νέαν
διάλεκτον εἰς τοὺς τύπους καὶ εἰς τὴν μορφήν
τῶν ἀρχαίων, τί δηλοῖ ἡ προσπάθειά τους;
Ὅτι ἡ καρδία τους κλίνει καὶ προτιμᾷ τὴν
ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Κατὰ τὸ φρόνημά μου τοὺς
θεωρῶ ἐνόχους, χωρὶς νὰ τὸ νοιώθουν καὶ
χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, τάσεως ἀντεθνικῆς, τά-
σεως ἐχθρικῆς τουτέστι κατὰ τοῦ αἰῶνος πού
εἴδαμεν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἐγὼ δὲν εἶμαι τῆς
γνώμης των, δὲν ἀραδιάζομαι εἰς τὴν τάξιν
τους. Διότι ἂν ἡ γῆ πού μ' ἐγέννησε τώρα
εἶναι ἐνδοξη, γιατί νὰ μὴν μεταχειρισθῶ γῆς
ἐνδόξου τὴν φυσικὴν διάλεκτον; Ἄν πάλε ἡ
γῆ, πού μᾶς ἔδωσε ζῶην καὶ ψυχὴν, περιβάλ-
λεται ἀπὸ ἀλύτους, ἂν εἶναι γῆ πένθους καὶ
ταλαιπωριῶν, τὸσον μάλλον ἐγὼ τὴν ἀγκα-
λιάζω, θερμαίνομαι εἰς τοὺς κόλπους της,
ποτίζομαι ἀπὸ τὰ λόγια της καὶ ἀπὸ τὰ δά-
κρυά της, καὶ ὁ Θεὸς βοηθός.

(«Μελέται τῆς Βουλευτικῆς Εὐγλωττίας
ὑπὸ Γ. Τερτσέτου εἰς τὸ Ἀναγνωστήριον τῆς
Βουλῆς — κατὰ τὸ 1848»).

Παρουσίαση: ΣΠ. ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΣ

τόν ρ' ἔτεχ' Ὑψιπύλη ὕπ' Ἰήσωνι, ποιμένι
λαῶν.

χωρὶς δ' Ἀτρείδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάω,
δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.
ἐνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
ἄλλοι μὲν χαλκῶ, ἄλλοι δ' αἰθωνί σιδήρῳ,
ἄλλοι δὲ ρινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν,
ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθεντο δὲ δαΐτα θά-
λειαν.

(H 467 - 75)

3

αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὐδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
τῷ δ' ἄρα παρακατέλεκτο γυνή, τὴν Λασδόθεν
ἦγεν,

Φάρβαντος θυγάτηρ, Διομήδῃ καλλιπάρῃος.
Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· πάρ' δ' ἄρα
καὶ τῷ

Ἰφιδις εὐζωνος, τὴν οἱ πόρε διος Ἀχιλλεύς,
Σκύρον ἑλὼν αἰπείαν, Ἐνυήης πτολίεθρον.

(I 663 - 8)

4

ἐν δὲ σφιν Ρῆσος βασιλεὺς, παῖς Ἰωνῆος.
τοῦ δὲ καλλίστους ἵππους ἶδον ἡδὲ μεγίστους·
λευκότεροι χιόνος, θεεῖν δ' ἀνέμοισιν ὁμοιοί.
ἄρμα δὲ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἥσκηται·
τεύχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
ἥλυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτε κατασθνητοῖσιν ἔοικεν
ἄνδρεσσι φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν·

(K 435 - 41)

5

τύννη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις
πέιθεσθαι· τῶν οὔτι μεταπρέπομ' οὐδ' ἄλε-
γίζω,

εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς Ἡῷ τ' Ἡελίον τε,
εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἡερόεντα.

(M 237 - 40)

6

Ἴπποι δ' Αἰακίδας, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες,
κλαῖον, ἐπεὶ δὴ πρῶτα πυθέσθην ἠνιόχοιο
ἐν κονίῃσι πεσόντος ὕφ' Ἑκτορος ἀνδροφό-
νοιο.

ἡ μὰν Αὐτοδέμων, Διῶρεος ἄλκιμος υἱός,
πολλὰ μὲν ἄρ' μάστιγι βοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
πολλὰ δὲ μειλixίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀ-
ρείῃ·

τῷ δ' οὐτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσπον-
τον

ἠθελέτην ἵεναι, οὐτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς·
ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἦτ' ἐπὶ τύμβῳ
ἀνέρος ἐστήκει τεθνηὸς ἡδὲ γυναικός·

ὥς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχον-
τες,

οὐδεὶ ἐνισκίψαντε καρήατα· δάκρυα δὲ σφιν
θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ρέε μυρομένοι-
σιν,

ἠνιόχοιο πόθῳ· θαλερῇ δὲ μιάινετο χαίτη,